

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Бургас, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120204968 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*“ АД с ЕИК: *, чрез пълномощник – адв. Л. Ц. – САК, с посочен съдебен адрес: *, против Наказателно постановление № 58/27.10.2023 г., издадено от началник на ГПУ „Летище Бургас“ при РДГП-Аерогари, ГДГП-МВР, с което за нарушение по чл. 20, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, на основание чл. 51 ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена „Глоба“ в размер на 3000 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, като се застъпва, че то е незаконосъобразно. Посочва се, че неправилно на юридическото лице е наложена „Глоба“ вместо „Имуществена санкция“, както и че не са установени по безспорен начин елементите на твърдяното нарушение. Оспорват се изводите за неправилност на действията на авиокомпанията, като се достига до извод, че поведението на дружеството не представлява административно нарушение. Претендират се разноски.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща представител. В писмено становище от упълномощен юрисконсулт жалбата се намира за неоснователна. Излагат се съображения в подкрепа на извода на АНО за извършено нарушение, поради което и се иска потвърждаване на НП изцяло. Претендират се разноски, а под евентуалност се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице

срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 08.08.2023 г. около 13.28 часа в гр. Бургас, Летище Бургас, при извършване на гранична проверка на пристигащите в България пътници с полет BUC 2884 от Полша - св. М. *а – към КО към ГПУ-Летище Бургас, установила, че пътникът *, роден на * г. в Индия е бил транспортиран от превозвача без да притежава валидна виза (притежаваната от него виза тип „С“ вече е била използвана). При това положение свидетелката преценила, че авиокомпанията е извършила нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, поради което и на 13.09.2023 г. съставила срещу нея АУАН с бл. № 400319. След съставяне на АУАН, същият бил връчен на представител на жалбоподателя, който го подписал и получил препис от него.

Административнонаказващият орган, сезиран с преписката, издал обжалваното НП, в което пресъздал фактическата обстановка описана в акта. АНО също квалифицирал поведението на жалбоподателя, като нарушение по чл. 20, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, поради което и на основание чл. 51 ЗЧРБ, му наложил „Глоба“ в размер на 3000 лева.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателствени материали по АНП. Съдът кредитира изцяло показанията на разпитания свидетел, които са непротиворечиви и последователни, като се подкрепят и от останалия писмен доказателствен материал, поради което и съдът им дава вяра изцяло. Фактическа обстановка не се оспорва и от жалбоподателя.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от оправомощени за това лица по смисъла на чл. 53 ЗЧРБ. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок.

Въпреки това, при определяне на приложимата санкция АНО е допуснал съществено нарушение, довело до опорочаване на издаденото НП, изразяващо се в налагане на административно наказание - „Глоба“ в размер на 3000 лева, на нарушител - юридическо лице. Нормата на чл. 51 ЗЧРБ предвижда, че превозвач, който не изпълни задълженията си по чл. 20, се наказва с глоба или с имуществена санкция в размер от 2000 до 10 000 лв. за всяко превозвано лице.

Както се приема в Тълкувателно решение № 3/03.07.2014 г. на ВАС - съгласно разпоредбата на чл. 13 от ЗАНН за административни нарушения могат да се предвиждат и налагат следните административни наказания: „обществено порицание“; „глоба“; „временно

лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност”. Тези наказания са предвидени само по отношение на физическите лица, тъй като, за да бъде определено като административно нарушение едно деяние, то трябва да бъде извършено виновно – чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания, а вина могат да формират само физически лица по арг. от чл. 24 и 26 от ЗАНН.

Имуществената санкция е изведена в специална разпоредба от Закона за административните нарушения и наказания, в самостоятелна Глава IV „Административнонаказателни санкции спрямо юридически лица и еднолични търговци”, която е след Глава II „Административни нарушения и наказания”. Имуществената санкция е отделен правен институт, въведен с разпоредбата на чл. 83, ал. 1 от ЗАНН като обективна, безвиновна отговорност на юридическите лица и едноличните търговци за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. Съгласно чл. 83, ал. 1 от ЗАНН в предвидените в съответния закон, указ, постановление на Министерския съвет или наредба на общинския съвет случаи на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. Видно е, че законодателят прави ясно разграничение между глобата и имуществената санкция като правни термини и правни институти, доколкото същите са самостоятелно регламентирани и въведени с различни нормативни разпоредби. Имуществената санкция не е сред административните наказания, визирани в чл. 13 от ЗАНН, които се налагат за административни нарушения, за които административнонаказателна отговорност могат да носят само физически, но не и юридически лица. Имуществената санкция е предмет на различна законова регламентация и по отношение на юридическите лица и еднолични търговци налагането на имуществена санкция няма характера на глобата като реализиране на административнонаказателна отговорност, която по дефиниция е лична и която може да се носи само от физически лица.

Ето защо, както приема и касационната инстанция в своята практика – **Решение № 326/26.02.2016 г. на АдмС-Бургас по к. а. н. х. д. № 2427/ 2015 г.** - следва да се прави съществена разлика между „глоба“ и „имуществена санкция“, въпреки че и двете касаят парично задължение на субекта на отговорността или парично вземане от страна на държавата. С налагането на „Глоба“ на ЮЛ е допуснато съществено нарушение на закона. С оглед на изложеното, се налага изводът, че в НП неправилно е посочена санкцията, която следва да се наложи на нарушителя. Липсата на правилно посочена по вид санкция винаги съставлява съществено процесуално нарушение, доколкото е недопустимо по тълкувателен път да се извлича волята на наказващия орган относно характера и конкретния вид на наложената санкция за сочено в НП нарушение (**Решение № 1916/17.11.2011 г. на АдмС-Пловдив по к. а. н. х. д. № 2290/2011 г.**). Следователно незаконосъобразно е ангажирането на административнонаказателната отговорност на юридическото лице, в това му качество, чрез налагане на „Глоба”. Налагайки на жалбоподателя именно тази административна санкция АНО е допуснал, при издаване на наказателното постановление, съществено

нарушение, което съставлява самостоятелно основание за отмяна на същото.

Настоящият състав си дава сметка, че най-вероятно се касае до неволен пропуск от страна на АНО. Това е така, доколкото видно от конкретния размер на санкцията – 3000 лева, може да се направи извод, че наказващият орган правилно се е насочил към санкцията, предвидена за ЮЛ, но неправилно е посочил, че налага „Глоба“, а не „Имуществена санкция“. Независимо от това – няма как да се приеме, че пропускът е несъществен. Административнонаказателното производство е строго формален процес, особено що се отнася до това каква санкция следва да се наложи на субектите, доколкото именно чрез санкцията се засягат правата им.

На последно място следва да се има предвид, че Районният съд не разполага с правомощието да измени НП, прилагайки правилната санкция. Както се приема в **Решение № 209/17.07.2017 г. на АдмС-Шумен по к. а. н. х. д. № 142/2017 г.** - това е така защото при осъществяването на репресивната функция на държавата спрямо задължените лица, административнонаказващият орган следва да е изяснил фактите и да е извършил цялостна проверка за законосъобразност и обосноваост на АУАН, след което да завърши производството с издаване на НП. В този смисъл е налице невъзможност за изменение на наказателното постановление в частта относно вида на наложената санкция от районния съд, тъй като това означава административното наказание/санкция да се налага за пръв път едва със съдебното решение, а не в рамките на административнонаказателно производство, завършващо с наказателното постановление. Ако се приеме за налична възможността въззивната инстанция да налага различна санкция, от наложената с НП, жалбоподателят на практика ще се лиши от една съдебна инстанция и то по същество за преценка на законосъобразността на така наложеното ново административно наказание за пръв път от съда.

С оглед горното съдът счита, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до опорочаване на цялото производство, а от там се налага и отмяна на НП.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разностите, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор, разноси се дължат в полза на жалбоподателя, който обаче е поискал присъждането им, но не е ангажирал никакви доказателства за реално сторени такива (разписка, договор и т.н.), поради което и искането му следва да се остави без уважение.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 58/27.10.2023 г., издадено от началник на ГПУ „Летище Бургас“ при РДГП-Аерогари, ГДГП-МВР, с което за нарушение по чл. 20, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, на основание чл. 51 ЗЧРБ на „*“ АД с ЕИК: * е наложена „Глоба“ в размер на 3000 лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „*“ АД с ЕИК: * за присъждане на разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____